

ПРОЛОГ

Париж, Франція

Десять років тому

Блошиний ринок у районі Кліньянкур був розташований на віддаленій північній околиці міста, всього за кілька кварталів від кінцевої зупинки четвертої лінії метро, де паризька архітектура ставала простішою й буденнішою, ніби нагадуючи, що не все місто просякнуте столітньою історією та романтикою. Частина його складалася з тих простих місцин, куди люди ходили на роботу і водили дітей до школи, де вони купували хліб у звичайних старих супермаркетах, а не у вишуканих буланжері*.

Бея прийшла на блошиний ринок у пошуках подарунків для сім'ї — можливо, якихось мережив для мами або вінтажних платівок для брата Дункана, — але також сподівалася знайти для себе якісь офорти або, ще краще, дитячі книжки зі створеними вручну ілюстраціями, щоб

* Буланжері — традиційна французька пекарня.

разом із вітчимою читати їх новонародженому небожу. Її друзі з програми навчання за кордоном були в захваті від своїх знахідок на блошиному ринку, тому Бея вирішила, що поїздка сюди буде не даремною, хоч вона й не мала шансів придбати розкішний вінтажний одяг на кшталт того, в якому приятелі позували для неї. Для Беї було досить складно купувати одяг в Америці, що вже казати про Париж, де майже немисливо побачити на вулиці жінку, яку не можна було б назвати тендітною, мов пташка.

Бея вважала, що після років тренувань уже цілком опанувала мистецтво бути великою і водночас невидимою — темний мішкуватий одяг, тиха поведінка, погляд донизу. Коли вона першокурсницею приїхала в Каліфорнійський університет і зрозуміла, що її оточують стрункі й засмагли каліфорнійці, то боялася, що виділятиметься, наче риц на глянцевої шкірі, але через лос-анджелеську культуру самозакоханості прослизнути непоміченою виявилось простіше, ніж вона собі думала.

Одначе в Парижі дівчина відчувала на собі погляди скрізь, хоч би де опинилася. Місто було просто прекрасним, найкращим з усіх, де Беї випало побувати, але вона ніяк не могла позбутися відчуття, що все його населення її помічало, осуджувало і тихо бажало, щоб вона забралася звідти. Офіціанти і продавці книжок у тісних кав'ярнях та крамницях, вузькі проходи, в яких стоять столи і товари, і Бея, що обережно проходить боком,

боячись перекинути чиюсь тарілку зі шоколатином*, і пускає слину від звуку цієї хрусткої маслянистої випічки, якою стрункі парижани смакують щоранку, не надаючи цьому уваги. Завжди, коли Бея заходила до пекарні щось і собі замовити, на неї косо дивилися або відверто витріщалися, немов звинувачуючи: «Це твоя провина, що маєш такий вигляд».

Ставало легше, коли вона віддалялася від центру міста й опинялась у розмаїтих районах біля каналу, де вулиці ширшали, а рух уповільнювався, де студенти сміялися й пили вино з паперових склянок, сидячи на великих бетонних блоках біля води. Проходячи кілька кварталів від метро до блошиного ринку, поки люди бігли повз неї, занадто зосереджені на власних життях, щоб зупинитися й поглузувати, Бея подумала, що район Кліньянкур був схожий на них.

Вона не змогла б сказати, який вигляд має блошиний ринок ззовні — щонайменше цілий квартал не бачила нічого, крім задніх стін кіосків — темних плит із фанери та гіпсокартону. Вже навіть засумнівалася, а чи цей ринок справді аж такий надзвичайний, як їй про це наполегливо розповідали друзі. Та щойно знайшла вхід, то відразу зрозуміла — це було наче проходити крізь Алісіне дзеркало в цілковито нове місце, де все дивовижне і чудернацьке.

* Шоколатин — традиційна французька випічка, булочка з листкового тіста зі шоколадною начинкою.

Ринок виявився лабіринтом, в якому проходи перетиналися по безладних діагоналях — хоч би в який бік Бея повертала, вона, здається, не проминала той самий кіоск двічі, а кожен новий прохід демонстрував незліченні кошики з латунними дверними ручками, стіни зі старовинними олійними картинами та рулони шовкових стрічок. Самі кіоски теж не видавалися імпровізованими — деякі з них були оббиті плюшем чи гірляндами, ще якісь мали стіни з ліпниною і дерев'яні полиці, доверху заставлені книжками у шкіряних палітурках, вкритих пилом, що Беї уявлялося, наче вони стояли там десятиліттями. Блукаючи рядами ринку, Бея спіймала себе на почутті належності, якого не мала більше ніде в усьому Парижі. *«Можливо також, — подумала вона, — річ у тому, що все тут аж таке чарівне і чудернацьке, що ніщо і ніхто не може бути недоречним у цій місцині».*

Перш ніж Бея усвідомила, скільки часу минуло, сонце вже почало сідати, тож вона пішла до краю ринку, поки власники зачиняли свої кіоски. Бея не спинилася біля жодної крамнички з одягом, але біля виходу з ринку одна все-таки прикувала її увагу — в ній були самі накидки — численні стелажі з важкою парчею, м'якими хутрами і шовковими вишивками.

Бея окинула кіоск тужливим поглядом, але користі від цього не було жодної. Вона була впевнена, що жодна накидка тут не буде достатньо великою для її тіла. Замість огорнути її коконом розкоші, накидки просто повиснуть у неї на спині, й вона скидатиметься на

дитину, яка грається в перевдягання пляжним рушником, зав'язаним на шиї. Але продавчиня, довга і струнка андрогінна французька років шістдесяти у великих чорних окулярах, помітила Беїн погляд і ступила крок назустріч.

— *Vous désirez?** — спитала вона, швидко вигнувши брову, її голос був глибокий і хрипуватий.

— *Non*, — Бея вибачилася зі своїм нечітким акцентом. — *Merci*.”

— А, то ти американка, — жінка негайно перейшла на англійську, як і всі парижани. — Як тебе звати?

— Беатріс, — вимовила Бея на французький манер, — але всі звать мене Бея.

— Чарівно, Бее. А я — Жанна, — вона взяла руку Беї й міцно її потиснула, і Бея відразу ж сповнилася до неї теплими почуттями. Жінка пахла вином зі спеціями. — Скажи мені, Бее, стилем якої жінки ти найбільше захоплюєшся?

Думки Беї негайно майнули до чорно-білих фільмів, які вона годинами дивилася в дитинстві по головних каналах у сімейній відпочинковій кімнаті. Вона записалася на кілька курсів із кінематографу в Каліфорнійському університеті й відчула захват, коли дізналася, що в Парижі є десятки однокранних кінотеатрів із маленькими паперовими квитками та червоними оксамитовими

* Щось бажаєте? (фр.)

** Ні, дякую (фр.).

сидіннями, і там транслювали класичні американські фільми (звісно, з французькими субтитрами) щовечора протягом усього тижня. Бея частенько навідувалась у такі кінотеатри, коли випадав вільний вечір, втішено знаходячи порятунок в елегантних старлетках і добродушних жартах. Міркуючи над запитанням Жанни, вона згадала різних акторок, якими захоплювалася: Бея ніколи б не змогла бути такою витонченою, як Одрі Гепберн, чи такою величавою, як Кетрін. У найнеймовірніших фантазіях уявляла себе більше схожою на фатальну жінку з нуарного фільму — суміш м'якого і твердого, небезпеки і вразливості. На думку Беї, була лиш одна акторка, що її стиль утілював цей ідеал краще, ніж будь-чий інший, і яка без зусиль поєднувала чуттєві мережива і шовки зі сонцезахисними окулярами в різких оправах та гостроплечими блейзерами.

— Може, це й безглуздо, — Бея похилила голову, — але, думаю, я б обрала Барбару Стенвік.

Жанна з розумінням усміхнулася, й усе її обличчя покрилося тонкими зморшками:

— Гаразд, хвилину.

Вона зникла поміж стелажів і після кількох хвилин шелестіння та брязкоту вішаків показалася з накидкою із плюшевого оксамиту темно-зеленого кольору довжиною до підлоги. Накидка мала каптур, була оторочена шовком і заціпалася на шиї срібною брошкою у вигляді конвалії зі скупченням маленьких прісноводних перлин на місцях квіток.